Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ЗА БУДІВЕЛЬНІ КАДРИ

Виходить з 1962 р.

№№ 26—27 (978—979)

П'ЯТНИЦЯ 27 ЖОВТНЯ 1989 р.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ КИЇВСЬКОГО ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ІНЖЕНЕРНО-БУДІВЕЛЬНОГО ІНСТИТУТУ

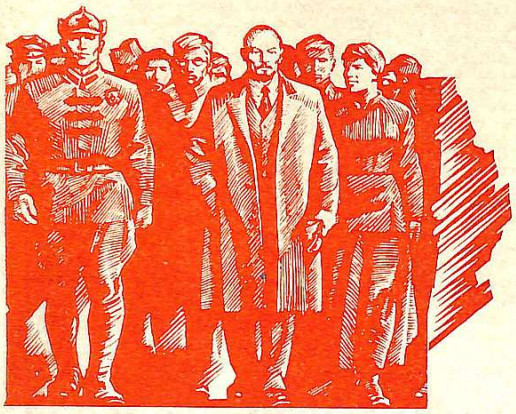

ВІТАЄМО З 72-ою РІЧНИЦЕЮ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ!

ГРУПИ—ЛІДЕРИ

Підбито підсумки двох етапів Ленінського огляду — конкурсу академгруп за 1988—1989 учбовий рік. Призові місця *розподілилися таким чином: І МІСЦЕ — 44-а група архітектурного факультету, ІІ МІСЦЕ — 41 ГРУПА цього ж* факультету.

Групи-переможниці нагороджено почесними грамотами ректорату, парткому, профкому, комітету комсомолу КІБІ, їм присвоєно звання «Зразкова група».

За І місце кожного студента групи Арх-44 премійовано 40 карбованцями.

За ІІ місце студентам 41-ї групи архітектурного видано премії в розмірі 30 крб.

Оголошено подяку старості групи В. ПОЛІЩУКУ, профгрупоргу О. РИЧАГОВІЙ, комсоргу К. ДИМАРСЬКІЙ з групи Арх-44 та В. ВЛАСЕНКУ (староста), О. КРИВОШЛИКОВІЙ (профгрупорг), Д. БІЛЕНКУ (комсорг) з групи Арх-41.

На зимові канікули студентський профком преміює студентів груп-переможниць туристичними путівками з оплатою 30 процентів їх вартості за рахунок профкому.

ГУРТОМ ЖИТИ—НЕ ТУЖИТИ

Студентський профком підбив підсумки огляду-конкурсу гуртожитків інституту 1988—1989 учбового року.

ПЕРШЕ МІСЦЕ виборов **ГУРТОЖИТОК № 6** факультету міського будівництва. Колектив гуртожитку нагороджено *Перехідним Червоним Прапором*, грамотою та грошовою премією в розмірі *1000 крб. для придбання спортивного та іншого* інвентарю.

ДРУГЕ МІСЦЕ одержав **ГУРТОЖИТОК** *№ 2* будівельно-технологічного факультету. Його колектив нагороджений пам'ятним вимпелом, грамотою та грошовою премією 750 крб.

ГУРТОЖИТОК № 7 будівельного факультету одержав **ІІІ МІСЦЕ** в огляді-конкурсі. Пам'ятний вимпел, грамота, грошова премія 500 крб. для придбання різноманітного інвентарю.

ЧЕТВЕРТЕ, П'ЯТЕ, ШОСТЕ, СЬОМЕ МІСЦЯ вибороли відповідно **ГУРТОЖИТКИ № 1** (будівельний факультет), **№ 3** (архітектурний), **№ 5** (факультет АБВ), **№ 4** (факультет СТФ).

Оголошено подяки та нагороджено грошовими преміями в розмірі 40 карбованців за І, ІІ, ІІІ місця в огляді-конкурсі гуртожитків голов студрад гуртожитків О. ЛИШТВУ (МБ-31), О. ДОБРОТВОРСЬКОГО (51-а група технологічного факультету), О. БЛАЖЄЄВА (ПЦБ-33) та зав. гуртожитками В. СИРЦОВУ (гуртожиток № 6), Л. ЄШЛАКОВУ (гуртожиток № 2), Г. ТОМАЩУК (гуртожиток № 7).

Студентський актив гуртожитків-переможців огляду-конкурсу буде нагороджено пільговими путівками на зимові канікули.

НАГОРОДИ ДОНОРАМ

За активну участь в русі донорів ОГОЛОШЕНО ПОДЯКУ ТА ПРЕМІЙОВАНО СТУДЕНТІВ, що здали безплатно свою кров по 10 разів. Нагорода—місячна стипендія таким студентам-донорам: К. СОЛОМ'ЯНОМУ (Арх-41), О. КУЛЬКОВУ (Арх-61), Ю. ДЕМЧУКУ (АТП-51), Т. БАЙСАНУ (АСУ-52), О. ДРЕМАЛІНУ (ВК-33).

УСЕ ЖИТТЯ ІЗ ВУЗОМ

Виповнилося 70 років з дня народження професора кафедри основ і фундаментів Степана Овксентійовича Слюсаренка.

Все творче життя С. О. Слюсаренка пов'язане з Київським інженерно-будівельним інститутом — тут він пройшов шлях від студента до професора. Працюючи у нашому вузі з 1954 року, він був асистентом, старшим викладачем, доцентом, професором...

Шість років Степан Овксентійович був деканом технологічного факультету (1959—1964 рр.), з 1964 по 1973 роки деканом будівельного факультету.

Вісімнадцять років він очолював кафедру основ і фундаментів. Зараз він професор цієї кафедри і науковий керівник галузевої науково-дослідної лабораторії сільськогосподарських споруд та будинків.

Професор Слюсаренко — висококваліфікований спеціаліст в галузі основ і фундаментів, читає лекції з механіки ґрунтів, основ і фундаментів та спецкурс. Він — автор понад 70 друкованих видань, *під його керівництвом складено 25 обласних інженерно-геологічних карт* для сільськогосподарського будівництва УРСР. Має 11 винаходів, керує аспірантами, 8 його аспірантів вже успішно захистили кандидатські дисертації.

С. О. Слюсаренко під час роботи деканом будівельного факультету, 1964 р.

Своєю активною діяльністю, працелюбством, чуйністю Степан Овксентійович завоював глибоку повагу співробітників, аспірантів та *дипломників нашої кафедри. Під його керівництвом колектив* кафедри завойовував провідні місця в соціалістичному змаганні серед інших колективів у вузі.

Галузева науково-дослідна лабораторія основ і фундаментів сільськогосподарських споруд і будинків, яку він очолює, працює з економічною ефективністю, що визначається щорічно в сотнях тисяч карбованців.

Степан Овксентійович Слюсаренко брав активну участь і продовжує нині брати в громадському житті нашого вузу, району і міста Києва. Обирався секретарем парткому інституту, членом парткому, депутатом Жовтневого та Залізничного райвиконкомів, кандидатом в члени міськкому Компартії України.

Очолює він і Раду ветеранів Великої Вітчизняної війни і ветеранів праці в інституті. Нагороджений медалями, грамотами, ім'я його занесено в книгу Пошани інституту.

Великий внесок професора Слюсаренка і в інтернаціональне виховання студентів. Багато років він є наставником кіпрського земляцтва. Листується протягом років з колишніми нашими студентами-іноземцями, випускниками вузу.

З нагоди 70-річчя з дня народження колективи кафедри основ і фундаментів та галузевих науко*вих лабораторій основ і фундаментів бажають* Степану Овксентійовичу доброго здоров'я, щастя, успіхів в справі виховання та підготовки молодих спеціалістів, нових творчих успіхів.

КОЛЕГИ.

НАШОМУ МУЗЕЮ—20 РОКІВ

Музей історії інституту підготовлено і урочисто відкрито 5 листопада 1969 року, напередодні 52-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції та 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

В музеї зібрано понад 2500 експонатів. Це оригінали і копії документів про історію організації, розвиток і діяльність інституту за період його існування з квітня 1930 року і до нині. Праці вчених, що працювали в інституті. *Альбоми із фотоілюстраціями «Навчання, праця, відпочинок і побут студентів». Фотографії* провідних викладачів, інші цінні документи, що розкривають зміст учбово-методичної та науково-дослідної діяльності всього педагогічного колектива інституту.

В нашому музеї оформлено 6 розділів експозиції. Це історія організації, розвитку і діяльності вузу з 1930 року і до початку Вітчизняної війни 1941 року, потім участь студентів, викладачів, співробітників вузу в боях Великої Вітчизняної, розвиток і діяльність вузу в післявоєнний час. Є розділи «Інститут до 50-річчя з дня існування. Розвиток матеріальної бази, удосконалення учбово-методичної і науково-дослідної діяльності, студентські будівельні загони», «Творча діяльність студентів, викладачів вузу». Цікаво також ознайомитися в музеї з інтернаціональною роботою вузу та його зовнішніми зв'язками.

Основним завданням музею є посилення учбово-виховного процесу в вузі на кращих зразках педагогічної і наукової діяльності викладачів, доцентів, професорів інституту. Молодь інституту виховується на прикладах бойових і трудових подвигів ветеранів війни і праці.

Ми прагнемо якнайкраще зберегти наші музейні фонди для майбутніх поколінь студентів. За час існування музею його відвідало понад 35 тисяч чоловік. Це студенти, викладачі, аспіранти та співробітники вузу, слухачі факультету підвищення кваліфікації викладачів вищих учбових закладів СРСР. Слухачі вечірніх та денних підготовчих курсів, учні середніх шкіл, ПТУ Києва, випускники інституту різних років, що *приїжджають на ювілейні зустрічі і ін.*

Основна форма роботи музею— екскурсія. Крім неї в музеї проводяться зустрічі викладачів-ветеранів вузу зі студентами. Вже були такі зустрічі з професором кафедри будівельних матеріалів І. О. Пашковим, професором кафедри основ і фундаментів С. О. Слюсаренком, з ветераном-випускником нашого інституту Л. М. Северинівським. Щорічно заняття в музеї проводить із слухачами підготовчих курсів їх директор О. С. Троніч.

Про роботу нашого музею часто буває інформація і в нашій студентській багатотиражці «За будівельні кадри».

П. КРАСНОСЕЛЬСЬКИЙ,
директор музею історії інституту.

На знімку: професори кафедри технології будівельного виробництва О. О. Литвинов і кафедри експлуатації та ремонту будівельних машин Ю. Ф. Чубук серед відвідувачів музею.

НОВИЙ СКЛАД ПРОФКОМУ

На звітно-виборній профспілковій конференції інституту 3 жовтня цього року було обрано новий склад профкому:

МОРСКОВ ЮРІЙ АНДРІЙОВИЧ — голова профкому, член його президії, доцент кафедри опору матеріалів.

ТИМІНСЬКИЙ ГЕОРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ — звільнений заступник голови профкому, член президії профкому, старший викладач кафедри теплогазопостачання і вентиляції.

ЛИЗУНОВ ПЕТРО ПЕТРОВИЧ — заступник голови профкому, член президії профкому, ведучий науковий співробітник проблемної науково-дослідної лабораторії тонкостінних просторових конструкцій.

СЕДЛЕЦЬКА НАТАЛІЯ ІВАНІВНА — заступник голови профкому, член президії профкому, доцент кафедри нарисної геометрії і креслення.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-МАСОВА РОБОТА

ГРОМ АНДРІЙ АНДРІЙОВИЧ — член президії профкому, голова організаційно-масової комісії, науковий співробітник проблемної науково-дослідної лабораторії тонкостінних просторових конструкцій.

ВЕРЗУН ВАЛЕНТИНА МАТВІЇВНА — член комісії, відповідальна за виконання рішень, що приймаються та за реалізацію критичних зауважень, ст. інженер кафедри російської мови № 1.

ДЕМБИЦЬКА ТАМАРА ОЛЕКСАНДРІВНА — член комісії, відповідальна по контролю за веденням діловодства комісіями профкому та профбюро підрозділів, інспектор відділу аспірантури.

РЕУНОВА ВІКТОРІЯ ВАЛЕНТИНІВНА — член президії профкому, член організаційно-масової комісії, відповідальна за ведення діловодства, бібліотекар бібліотеки вузу.

ТОМАЩУК ГАЛИНА ВАСИЛІВНА — член комісії, відповідальна за ведення профобліку, зав. гуртожитком № 1.

ВИРОБНИЧО-МАСОВА РОБОТА

СЕДЛЕЦЬКА НАТАЛІЯ ІВАНІВНА — голова комісії.

БРОДЕЦЬКИЙ ГЕННАДІЙ ЛЕОНІДОВИЧ — член комісії, відповідальний за розгляд конфліктних ситуацій, професор кафедри прикладної математики.

ГУЛЯЄВА ЛІДІЯ ГЕОРГІЇВНА — член комісії, відповідальна за оформлення документів на умовах поширеної зони і ін., викладач кафедри іноземних мов.

КРИЛОВ ВОЛОДИМИР ВАСИЛЬОВИЧ — член комісії, відповідальний за хід проведення оглядів-конкурсів, доцент кафедри будівельних машин.

ЛОЖКІН ВЯЧЕСЛАВ ЮРІЄВИЧ — член комісії, асистент кафедри історії КПРС і наукового комунізму.

КУЛЬТУРНО-МАСОВА РОБОТА

ХАЛПАХЧИ АНДРІЙ ЯКОВИЧ — член президії профкому, голова культурно-масової комісії, доцент кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій.

УЛАСЕНКО ПЕТРО АНДРІЙОВИЧ — член комісії, відповідальний за організацію фізкультурно-масової роботи серед співробітників вузу, інженер кафедри будівельних матеріалів.

ЛАВРИНЕНКО ЛЮБОВ ВАСИЛІВНА — член комісії, відповідальна за організацію сімейного відпочинку, поїздок вихідного дня, зарубіжних поїздок, розподіл білетів в театри та музеї, кіно і ін., мол. науковий співробітник проблемної науково-дослідної лабораторії грунтосплікатів.

ЛАБИНІНА РАЇСА ВІКТОРІВНА — член комісії, відповідальна за зв'язок із жінрадою інституту, ст. інженер кафедри архітектурних конструкцій.

ЖИТЛОВО-ПОБУТОВА РОБОТА

ЛИЗУНОВ ПЕТРО ПЕТРОВИЧ — голова житлово-побутової комісії.

ЛАПИЦЬКИЙ ІГОР ВОЛОДИМИРОВИЧ — член комісії, відповідальний за питання колективного садівництва і вирішення побутових питань, асистент кафедри інженерної геодезії.

ОНИСИН СЕРГІЙ СЕРГІЙОВИЧ — член комісії, відповідальний за участь інституту в пайовому будівництві баз відпочинку, санаторіїв і ін., доцент кафедри металевих і дерев'яних конструкцій.

РОБОТА ПО ОХОРОНІ ПРАЦІ

ВІЛЬСОН ОЛЕКСАНДР ГЕОРГІЙОВИЧ — член комісії профкому, голова комісії по охороні праці, ст. науковий співробітник кафедри охорони праці та навколишнього середовища.

ПОЛОМАР ІРИНА ІВАНІВНА — член комісії по охороні праці, помічник проректора з адміністративно-господарчої роботи.

РОБОТА ПО СОЦІАЛЬНОМУ СТРАХУВАННЮ

СТЕПАНЕНКО ГАЛИНА ПЕТРІВНА — член президії профкому, заст. голови комісії з соціального страхування, відповідальна за оздоровлення співробітників інституту, доцент кафедри основ і фундаментів.

ТКАЧОВА ЛАРИСА ІВАНІВНА — член комісії, відповідальна за роботу медпункту вузу та оздоровлення співробітників в санаторії-профілакторії КІБІ, асистент кафедри фізики.

МАКСИМОВ ВОЛОДИМИР ВАСИЛЬОВИЧ — член комісії, відповідальний за організацію дієтхарчування та оформлення допомоги з соціального страхування, аспірант кафедри водопостачання і водовідведення.

СИДУН КАТЕРИНА ВАСИЛІВНА — член комісії, відповідальна за роботу товариства «Мілосердя, організацію обліку і соціального забезпечення інвалідів і учасників Великої Вітчизняної війни», інженер кафедри автоматизації будівельного виробництва.

ЄВСЄЄВА НАТАЛІЯ ВАСИЛІВНА — член комісії, відповідальна за оформлення лікарняних листів і здійснення аналізу захворюваності, бухгалтер.

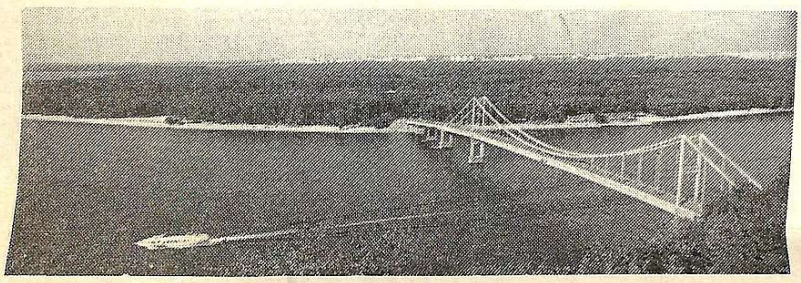

На Дніпрі. (Фотохроніка РАТАУ).

РЕЗОЛЮЦІЯ

учасників мітингу колективу викладачів, студентів та співробітників КІБІ

Обговоривши представлені проекти законів про вибори в Української РСР, учасники мітингу схвалюють опублікування альтернативного проекту як суттєвий крок в подальшій демократизації суспільно-політичного життя республіки.

Ґрунтовно проаналізувавши статті представлених проектів, зважившись критичні зауваження та пропозиції, усвідомлюючи їх принципове значення для подальшого розвитку нашого суспільства, вважаємо за необхідне відзначити:

1. Проект, представлений робочою групою Президії Верховної Ради УРСР, має ряд істотних недоліків, які можуть призвести до порушення демократичних прав особистості, являє крок назад у складних процесах демократизації суспільства і не відповідає завданням революційної перебудови.

2. Вважаємо, що альтернативний проект, представлений групою народних депутатів СРСР, може стати основою для прийняття нового закону.

3. Пропонуємо доповнити альтернативний проект наступними положеннями:
— вважати несумісним статус народного депутата УРСР з службовим становищем члена уряду;
— точніше сформулювати поняття ТРУДОВИЙ КОЛЕКТИВ
— проводити вибори у робочі дні (п'ятниця та субота)

4. Просити Президію Верховної Ради УРСР провести референдум, який затвердить закон про вибори в УРСР.

5. Зобов'язати партком довести до відома нинішніх депутатів нашого виборчого округу резолюцію мітингу і зобов'язати їх відстоювати нашу позицію як наказ виборців.

6. Закликати всі трудові колективи республіки підтримати альтернативний проект як основу майбутнього закону.

7. Опублікувати резолюцію мітингу в інститутській газеті «За будівельні кадри», надіслати в Верховну Раду УРСР, Депутатський клуб, республіканські газети.

Разом з учасниками мітингу резолюцію підписали 542 чоловіки.

УЗАГАЛЬНЕНІ ПРОПОЗИЦІЇ

до проекту «Закону про вибори до Верховної Ради УРСР», підготованого комісією Верховної Ради

1. По статті 1. Відмінити представництво від громадських організацій.
2. По статті 13. Доповнити абзацем — витрати, пов'язані з виборами народних депутатів, повинні бути рівними на кожного депутата.
3. По статті 14. Виключити частину речення про заборону бойкотування виборів.
4. По статті 18. Виключити тезу про норми представництва громадських організацій про вибори народних депутатів УРСР.
5. По статті 38. Виключити § 2. А в § 3 — обмеження по кількості учасників зборів при висуванні кандидатів.
6. По статті 39. Виключити всі положення про висування кандидатів від громадських організацій.
7. Виключити ст. 45, або подати в такій редакції, де більш точно сформульовані пункти про неконституційність програми кандидата.
8. Побажання та доповнення:
   1) Ширше висвітлювати громадську діяльність та життєвий шлях кандидатів у пресі.
   2) Точніше сформулювати поняття «трудовий колектив». Чи можна вважати факультет або цех трудовим колективом?
   3) Забезпечити можливість присутності представників громадських організацій, довірених осіб і представників преси на всіх етапах виборчої кампанії і виборів.
   4) Голову Верховної Ради УРСР вибирати прямим таємним голосуванням (не менш як з 2-х альтернативних кандидатів) усіма громадянами республіки.
   5) Недоцільно проводити З'їзд народних депутатів України, усі питання можна розглядати на засіданнях сесій Верховної Ради.
   6) Проводити вибори по принципу «Одна людина — один голос». Кандидати, висунуті від громадських організацій, повинні вибиратися по територіальних виборчих дільницях.
   7) Провести референдум по прийнятій закона про вибори.

Узагальнені пропозиції направлені за тими ж адресами, що й Резолюція.

В СІМ'Ї ЄДИНІЙ КРАЇНА

ПРОЕКТ платформи КПРС з національного питання пронизаний турботою про поліпшення міжнаціональних відносин в країні.

На мою думку, в першому розділі проекту «Яка спадщина нам дісталася» потрібно дати аналіз положення народів царської Росії. Думається, незайвим є зробити невеликий історичний екскурс і в період 20-х років, коли в національній політиці визрівало багато позитивних тенденцій.

Хочу навести приклад, описаний інститутською багатотира ж к о ю 1 травня 1934 року (ця газета виходила лише в 30-х роках). В 1918 році чотирнадцятилітній ассірієць Піра Огли-Тома прибув разом із своїм батьком з Персії в нашу країну. В 1927 році він вже керує гуртком ліквезу в Києві. Через три роки вступає в Київський будівельний інститут і успішно складає екзамени з математики, фізики і української мови. Навчаючись в інституті, Піра Огли-Тома переклав шість книжок із ассірійської на українську і російську мови, а до 15-річчя Жовтня разом із іншими студентами поставив спектакль персидського автора українською мовою.

А ось інший приклад. В Києві інститут культури готує спеціалістів для України. Але ось питання: якої культури? На нього не кожний студент і викладач відповість. А причина проста: в цьому вузі 292 години виділяється на викладання російської і іноземної літератур, тоді як на українську відводиться лише 50. Питається: яку ж культуру нестимуть в маси випускники цього інституту?

Нагадаю: в 20-х і на початку 30-х років, крім шкіл з українською, російською, болгарською, німецькою, польською, білоруською, молдавською, гагаузькою, угорською, татарською, грецькою, єврейською мовами, на Україні існували «ліквбези» для національних меншостей. В Харкові, наприклад, був спеціальний технікум, що готував журналістів, редакторів, коректорів для роботи в видавництві «Нацменвидав».

Ось лише деякі пункти видавничого плану за 1931 рік: заплановано до виходу в світ єврейською мовою 746 назв, німецькою — 594, польською — 458, болгарською — 267, російською — 28, грецькою — 19, чеською — 16. Така мала кількість назв російською мовою пояснюється тим, що до 1917 року на Україні переважна більшість видань з'являлася лише російською мовою, тому давалася можливість вирівняти положення. В тому ж році видавалося 9 центральних і понад сорок обласних та районних газет на мовах національних меншостей. Російською мовою в той час виходило на Україні 779 газет, включаючи багатотиражки, польською — 33, німецькою — 27, болгарською — 12 і ін.

В системі АН УРСР з 1929 року функціонував в складі етнографічної комісії кабінет національних меншостей, що об'єднував етнографів, істориків, письменників, вчителів, студентів. Він вивчав економічне, культурне життя національних меншостей України, їх історію, побут, мову. В його завдання входило складення історико-краєзнавської бібліографії нацменшостей, організація «архіву національних меншостей», музею.

У ПРОЕКТІ платформи правильно підкреслюється, що «однією із серйозних причин загострення національних проблем стали масові репресії...» Адже ж в 60—80-ті роки не було репресій. Що було зроблено для виправлення деформацій в міжнаціональних відносинах, зокрема, на Україні? Тут є свої особливості і свої традиції, на жаль, не завжди прогресивні. Без глибокого аналізу цих процесів не можна правильно вирішити назрілі питання.

Побувавши в містах нашої республіки, гості щиро радіють тому, як представники корінного населення з повагою ставляться до російської мови, української культури. Чим же це викликано? Джерела треба шукати ще в ті часи, коли царизм проводив насильницьку політику асиміляції неруських народів.

Укази Олександра II від 1863 і 1876 рр. забороняли навіть ввіз українських книжок із-за кордону. До революції на Україні не було жодної школи з українською мо-

СТУДЕНТСЬКИЙ „ЛАБІРИНТ“

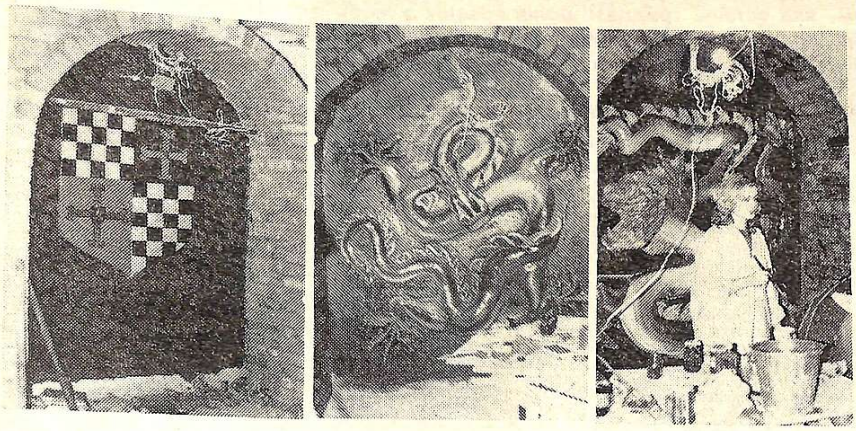

Геральдика рицарського залу. Новонароджений дракон із своїм «обличчям». Представниця архітектурного факультету, що займається інтер'єром «Лабіринту».

Його назва буде «Лабіринт». І дійсно, коли ми увійшли в середину цього дискоклубу, то попали наче в лабіринт. Спочатку високі сходи, вузькі закручені коридори, потім зали...

Правда, він ще будується, і від самого початку і вже майже до кінця самими студентами-третьокурсниками ПЦБ будівельного факультету. За своєю ініціативою вони організували з цілого потоку будзагони приблизно чоловік по 12—13 і працюють круглий рік. Побудовано вже кухню, дискозали, є тут і клуб атлетичної гімнастики для студентів з усім *тренажерським обладнанням...*

Заходимо до рицарського залу. Тут закінчують оформлювати інтер'єр. Дівчата-архітектори вже протягом 10 днів займаються цим. Вони самі «виліпили» драконів на стінах, кожний з яких має своє «обличчя». Тепер їх розмальовують. Все робиться в потрібному жовто-зеленому кольорі. «Під старину» виповнено герби Нідерландів, Польщі — все це створює певний рицарський настрій.

В другому дискозалі стіну оформлено «під космос» — яскраві червоно-сині фарби створюють атмосферу таємного, незвіданого, але досить близького...

Дивуємося, як можна було в підвалі гуртожитку зробити таку красу, адже ж там і труби, що завжди виводяться під будинок і все інше господарське обладнання. Тоді нас запрошують ще в одну кімнату. І тут нам стає зовсім не по собі. Ось так з величезними трубами через усе приміщення, низькою стелею виглядали теперешні дискозали (дивіться фото). Хлопцям довелося вручну, ломом, довбати бетон, щоб збільшити на 60 см висоту приміщення і таким чином «зашити» зверху ці труби. Саме на це й пішло багато сил і часу. Але як тепер приємно дивитися на роботу своїх рук, відчувати, що й частка твого серця залишиться тут!

І. ГЕРАЩЕНКОВА, Ю. ВЕЗДЕНЬОВ.
Фото С. АРХІПЕНКА.

Тренажери, якими користуються студенти в клубі «Атлет». *А ось таким був підвал раніше.*

ПРО ДРУГА І МИТЦЯ

Ще невеличким хлопчиком, учнем Немирівської семирічки, Ігор Жилкін прагнув осягнути все те прекрасне, що його оточувало,— неповторну природу Вінниччини з її стрімкими річками, тихими заводями, вишневими садами, унікальним парком в колишньому маєтку княгині Щербатової, в якому зібрана рослинність багатьох куточків світу, де великий каскад ставків, в яких водилося багато риби й раків, а що вже квітник — розарій із італійськими мармуровими статуями,— то йому міг позаздрити не один парк світу!

І хлопчик починає малювати, а згодом стає студентом архітектурного факультету Київського інженерно-будівельного інституту.

В 1939 році Ігор Якович Жилкін — учасник звільнення Західних земель України. У 1940-му успішно закінчує інститут.

З 1941 по 1945-й — учасник Великої Вітчизняної війни, має нагороди. Після закінчення війни працює в Харкові в обкомі, потім в Дніпровузі (науково-дослідний інститут вищих учбових закладів). І. Я. Жилкін у складі групи проектує учбові корпуси Харківського державного університету.

На початку п'ятдесятих — І. Я. Жилкін переїздить до Києва, де працює спочатку в «Дніпровільпромбуді», а потім «Київ-ЗНДІЕПі».

Бере активну участь в проектуванні Республіканського стадіону, житлового масиву «Комсомольський».

По виході на пенсію, працює в інституті ім. Патона проектантом спортивних споруд Академії наук УРСР.

Усе своє життя він був не лише архітектором, але й художником, *про що свідчать його численні художні виставки (їх близько 30)*, організовані Спілкою художників України в різних містах: Будинку вчених, Українській Раді профспілок, Спілці архітекторів України, Академії наук УРСР і ін.

Ігор Жилкін.

Справляють велике враження його тематичні виставки картин Камчатки, Сахаліну, мальовничих куточків України, Криму, Кавказу, Середньої Азії, дорожні замальовки Єгипту, Середземномор'я...

12 вересня цього року пішла від нас людина великої душі і щедрого серця, людина різнобічна. Він дуже любив літературу і музику, був завзятим рибалкою і грибником.

Найкращим пам'ятником І. Я. Жилкіну стане персональна виставка робіт, яку планує Спілка архітекторів України на листопад 1989 р. І для наших майбутніх архітекторів це буде зустріч з прекрасним, що залишив нам у спадщину талановитий архітектор і художник, випускник нашого вузу.

Г. ПОПЛАВСЬКА,
доцент кафедри вищої математики

На етюдах, Замерзлий водоспад.

ЗАЛИШИВСЯ В ПАМ'ЯТІ

Вічна слава... Ніколи не забудемо тих, хто віддав своє життя за наше сьогодення. Прізвища загиблих під час Великої Вітчизняної війни студентів, викладачів, співробітників нашого інституту занесені на Дошку вічної слави, що знаходиться у фойє актового залу.

Тепер до цих прізвищ буде дописане ім'я воїна-інтернаціоналіста Геннадія Бабейкіна, що загинув в Афганістані.

Гена вчився на І курсі факультету міського будівництва в 1982—83 році. Закінчивши перший курс, був призваний на дійсну військову службу в Радянську Армію. В боях в Афганістані солдат Бабейкін Г. А. загинув. Вічна йому пам'ять!

НА ВСІХ ОДНА

вою навчання. Офіційні кола затверджували, що ні української мови, ні такого народа не існує, а є лише одна російська культура і малоруський говір.

В 1917 році на Україні українці складали 76,4 процента, росіяни 10,7 процента, євреї 7,5, поляки 1,3, німці 2,2, білоруси 0,3. Керуючись ленінськими принципами національної політики, національний комісаріат освіти України ще 4 березня 1919 року видав постанову, що дозволяє населенню самому вирішувати, якою мовою вести викладання в школі. В російськомовних школах вводилося обов'язкове викладання української або однієї із мов місцевого населення. Крім того, школярі в обов'язковому порядку вивчали історію українського народу і географію України. Це давало поштовх розвиткові всіх мов, культури національних меншостей України.

Думається, зараз треба ставити питання не про двомовність в багатонаціональній Україні, а про тримовність. Якщо відкривати школу з болгарською чи грецькою мовою навчання, то необхідно вивчати і мову міжнаціонального спілкування — російську, а також українську.

В 20-х роках статус української мови і російської фактично був однаковим. Сталінські репресії нанесли жорстокий удар по українських національних кадрах, і з кінця 30-х років державною практично стала російська мова. Вся документація в держапараті, в партійних органах нині ведеться російською мовою. У спілкуванні між людьми вона також переважає. Правда, той, хто бажає, має право направити свою дитину в ясла чи дитсадок, де ніби говорять українською мовою. Але, як виявляється, в багатьох дитячих закладах лише меню пишеться українською мовою.

Чи такий факт. Іде дитина в школу, а там замість героїчної історії українського народу в основному розповідають про гетьманів-зрадників. І жодного слова про народних героїв І. Сірка, П. Сагайдачного. Навіть студенти мало знають про видатних більшовиків-ленінців М. Скрипника, В. Чубаря, Г. Петровського і інших. Майже забороненою була тема історії запорізького козацтва. Музей на славному острові Хортиця деякі діячі намагалися перетворити в абстрактний музей дружби.

Сьогодні на Україні стає питання про підвищення статусу української мови до рівня державної, звичайно, не на шкоду іншим мовам. Потрібно і в Конституції УРСР чітко визначити місце української мови як мови міжнаціонального спілкування. Хотілося б звернути увагу і на той розділ проекту платформи КПРС з національного питання, де, зокрема, говориться про необхідність створювати національні райони, сільські, селищні Ради в місцях компактного проживання людей, які не мають своїх національно-територіальних утворень.

Думається, буде корисним історичний досвід нашої країни. Наприклад, лише в 1927 році на Україні було 292 російських, 237 німецьких, 139 польських і інших Рад, були національні райони всіх 21 нацменшостей. Аналогічні ситуації були і в інших республіках. В 1925 році лише в Саратовській губернії функціонувало 104 українських, 76 мордовських, 58 татарських, 10 чуваських національних Рад. В Сибіру, на Кубані діяли десятки українських шкіл, технікумів, на Кубані — інститут.

Цей досвід треба всіляко використовувати. Потрібна висока відповідальність не лише КПРС, але і радянських державних органів, всієї громадськості країни, щоб на основі дружби і співробітництва спокійно вирішувати проблеми, що накопичилися, в міжнаціональних відносинах. Зробити радянську федерацію рідним домом для всіх народів, що проживають в Країні Рад,— наш загальний обов'язок.

С. ЗАРЕМБА,
доцент кафедри історії КПРС і наукового комунізму, к. іс. н.
«Строительная газета», 2 вересня 1989 р.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКА СТОРІНКА

Серед аматорських колективів нашого інституту оперній студії по праву належить особливе місце. Й не лише тому, що це — наш найстаріший самодіяльний колектив. Діяльність студії нерозривно пов'язана з іменем Ніни Іванівни Скоробогатько, відомим оперним концертмейстером, яка останні тридцять років працює з любителями співу нашого вузу. Перегорнемо кілька сторінок з історії колективу: перші репетиції, перші виступи. Перші арії й фрагменти з опер. А ще через якийсь час — постановки класичних вистав... Поява опер в репертуарі самодіяльного колективу викликала великий інтерес мистецької громадськості міста.

Отже, кілька сторінок з історії «Гранд Опера» Київського інженерно-будівельного...

Н. І. СКОРОБОГАТЬКО, художній керівник оперної студії

У 1958/59 навчальному році я почала займатися зі студентами КІБІ з співу. Спочатку створила вокальний гуртоk, який поступово зростав за рахунок молодих співаків, що жадібно прагнули опанувати музичним мистецтвом, музичною грамотою. Для постановки голосів я запрошувала педагогів та професорів консерваторії. Сама розучувала зі співаками спочатку народні пісні, романси, а пізніше — оперні арії, фрагменти з опер. Поступово солісти почали виступати на оглядах, конкурсах, ставали лауреатами: О. Заварова, В. Прокопенко, А. Глухенька, Н. Ніколов з Болгарії, Нго Тоан з В'єтнаму, Т. Будякова та інші.

Студенти та співробітники розучували й фрагменти з опер і показували їх на концертах та оглядах («Царева наречена», «Травіата», «Євгеній Онегін»). 1974 року студія показала оперу М. Лисенка «Наталка Полтавка» (Режисер Р. Гусєв). Це була перша вистава у костюмах та декораціях. Через рік відбулася друга прем'єра цієї опери, постановку якої здійснив народний артист УРСР В. М. Борищенко. З цією виставою, крім показу у Києві, ми виїжджали понад 20 разів в різні населені пункти Київщини: виступали в будинках культури колгоспів, у районних центрах. І завжди нас дуже тепло зустрічали глядачі.

У вересні 1976 року відбулася прем'єра опери Ю. Мейтуса «Молода гвардія», за постановку якої колектив студії та її керівник були нагороджені Дипломом І ступеня на Всесоюзному фестивалі мистецтв. (Режисер-постановник — В. В. Бегма, диригент-консультант — М. Г. Гончаров). З надзвичайним ентузіазмом та цікавістю молоді співаки готували сцену «Клятви» з цієї опери. Слід відзначити, що це складний октет, як і вся опера в цілому, виконувалась без диригента та суфлера.

У травні 1978 р. студія вперше показала оперу «Запорожець за Дунаєм» І. Гулака-Артемовського (режисер В. М. Борищенко), яка завжди проходила з великим успіхом. Я готувала музичну частину. Шефами-диригентами у нас були Н. Рахлін, М. Гончаров. Розучили й сцени з опери «Євгеній Онегін».

Після закінчення інституту студенти роз'їжджалися, щоб працювати за призначенням. Проте ті, хто залишався в Києві, зв'язків з колективом не поривали — завідуючий кафедрою нарисної геометрії професор В. Михайленко, соліст театру оперети І. Христенок, інженери З. Калітіна і А. Глухенька та інші.

Учасники оперної студії інституту. Біля роялю керівник студії Н. І. Скоробогатько.

Сьогодні студія готується відзначити своє тридцятиріччя. У ювілейному концерті візьмуть участь як ветерани, так й молоде покоління студійців.

Вельмишановна Ніно Іванівно!

З великою вдячністю прочитав я Вашого листа. Він вселяє радість і викликає надію, що є ще люди на землі, котрі доказово працюють на невидимій ділянці, що не піддається облікові, проте вона є найголовнішим для людини, для суспільства на ниві духовної культури.

Ми ніби-то соромимося захоплюватись. А шкода. Потиск вдячної руки — акумулятор для рушійної сили.

Уже багато років ми стверджуємо, що на вокальних факультетах треба надати можливість вчитися на двох факультетах одночасно. Від цього лише виграє наше мистецтво. Адже істина підтверджується: аматори-любителі у мистецтві в багатьох випадках були першовідкривачами п'єс, драматургії, а у співі — й поготів. Ще одне — аматор може ухилитися від недоброякісного твору, професіонал — з різних обставин часто неспроможний відмовитися від одноденки.

Проте все це вже не новина.

Сьогодні вказано прізвища Ваше та В. Михайленка, А. Глухенької, З. Калітіної, В. Прокопенка, О. Заварової, Е. Печенкіна, І. Нечипорка, В. Ільвицького, І. Кавана, І. Коломійця, І. Христенка. Побільше б таких прикладів, таких студій, як Ваша. Честь і хвала тим, хто Вас підтримує. Все це приносить величезну користь. Вона не так наочна, як матеріальна культура, значення її величезне для тих, хто «духовної жаждою томим».

Ваша праця, праця Ваших колег зміцнює жагу до пізнання, сприяє становленню гармонії життя, до якої прагнуть люди.

Прийміть і мої вітання та добрі побажання.

Доброго життя Вам, Вашим колегам та учням.

З повагою Ваш І. Козловський,
(Лист від 4 жовтня 1986 року)

І. С. КОЗЛОВСЬКИЙ, народний артист СРСР

В. Є. МИХАЙЛЕНКО, заслужений діяч науки УРСР, доктор технічних наук, професор, завідуючий кафедрою нарисної геометрії КІБІ

Людина, яка колись захопилась музикою чи співом, вже не може не займатися цим. Я глибоко переконаний у тому, що музика у широкому розумінні цього мистецтва — це такий могутній фактор у житті кожної людини, який безпосередньо впливає на її рівень культури, смак, настрій, морально-психологічний стан, торкаючись найзаповітніших струн у душі та серці кожного

Колись А. С. Макаренко писав, що для того, щоб людина могла активно жити й працювати, вона повинна в перспективі чекати якусь радість. Ця перспектива може бути протягом тижня, місяця чи року, але людина про це думає й це суттєво полегшує подолання труднощів, сприяє досягненню поставленої мети. Для мене, та й для моїх товаришів по студії, такою радістю були і є щотижневі зустрічі з Ніною Іванівною Скоробогатько та концертмейстером Тетяною Чайкою. Як ти не завантажений чи заклопотаний, навіть з головним болем приходиш до студії й одразу ж переключаєшся в радісний і незабутній світ музики. Це захоплення уже 25 років допомагає мені в роботі завідуючого кафедрою нарисної геометрії та інженерної графіки.

В. Є. Михайленко в партії Султана в опері «Запорожець за Дунаєм», 1978 р.

Понад одинадцять років я, крім завідування кафедрою, був проректором з наукової роботи інституту. Спочатку я трохи вагався, чи варто продовжувати займатися співом. І колись натякнув про це ректорові Юрію Олександровичу Ветрову, який сам дуже любив і розумівся на музичному мистецтві, він мені твердо й однозначно сказав, щоб я продовжував займатися в студії й побажав, щоб робив це найкращим чином.

Я переконаний у тому, що неформальне спілкування викладачів і студентів в одній студії відіграє таку важливу роль в естетичному вихованні студентської молоді, де музиці належить чільне місце.

Музичне виховання й музична культура сучасних юнаків та дівчат вимагають, на мій погляд, великої уваги й неменших зусиль і композиторів, і музикантів, і викладачів, і сім'ї. Особливо тривожно, що поголовне захоплення молоді роком йде за рахунок вічної музики — класичної, народної, оперної тощо.

Духовність, відновлення загальнолюдських моральних цінностей, про які ми зараз багато говоримо й пишемо, без якої наша перебудова не відбудеться, мають безпосереднє відношення до естетичного й зокрема музичного виховання.

ЗНАЙОМТЕСЬ: МАРГАРИТА ЧЕРНЕНКО

К чему в законченность играть,
когда прекрасное навечно?
К чему дорогу измерять
одной лишь станцией — конечной?
Остановись на полпути,
не дочитай одной страницы,
и, если хочется,— уйди,
не бойся с кем-то не проститься.
И пусть загадочность лица
тебя заманивает в вечность.
Не бойся не узнать конца,
когда ты видел бесконечность.

СЕВЕРНОЕ ЛЕТО

Не томилась я по морю голодом.
Не сбежала из дому от горя.
Я сюда приехала за холодом.
Летом холодно у северного моря.

Холодно и ясно. И прозрачными
смотрит море серыми глазами,
хлопая простуженными дачами,
как ресницами, под резкими
ветрами.
Холодно крутыми и безлунными
светлыми короткими ночами.
Солнце только прячется за
дюнами,
но не спит, играя в жмурки
с облаками.
Янтаря расплавленное золото.
Соловьиный свист в лихом
мажоре.
Чисто на душе. Свежо и холодно.
Летом холодно у северного моря.

* * *

Разрезанное яблоко.
Сочатся
две половинки зрелого плода —
зеркальные, наполненные светом
и музыкой осеннего тепла.
Из левой, как со старых
фотографий
глядят печальные глаза
забытых любимых лиц.
Из правой — беззаботно-детские
улыбки
еще не ясных, но уже желанных,
тех, кто, быть может,
может быть, придет.

И только плачущая линия разреза
создаст иллюзию,
что эти лица
между собою вовсе не похожи.
Разрез уже предполагает
цельность.
Он определяет
и обнажает
плоскость для соединенья.
По кончику ножа иду, как по
дороге.
За мной и впереди
смыкаются осенние пейзажи.
И яблоко срастается по ране.
И лица вновь становятся Лицом.
Круг замыкается.

КАВА З ЦУКРОМ

Він почував себе птахом. Давно зникле відчуття знову з'явилося з появою цієї молодої жінки. Він уже платив за каву на двох, думаючи про те, що зараз зазирне їй в очі і що прочитає в них? Чи буде дивовижне відчуття, від якого, здається, він втрачає глузд, що вертає його у далеке минуле. Ні, не з цією молодою і привабливою гостею, що так рідко з'являється на його небосхилі та завжди хвилює повертанням у молодість.

— Добрий день. Візьми й мені каву...

Він здригнувся. Голос був з минулого.

І справді, поруч з тією, в очі якій він щойно збирався зазирнути, стояла інша. Немолода й незабута. З того спільного минулого.

— Вам з цукром? — Це вже інший голос — молодої жінки, яка так по-забутому хвилює його.

— Цукор годує розум чоловіка,— багатозначно відповіла за нього їхньою старою приповідкою жінка з молодості.— Кладіть йому два,— впевнено розпорядилася вона.

Він розплатився за каву й тістечка, огледів залу, поквапом шукаючи молоду гостю. З-за столика, де парували три чашечки кави, на нього з усмішкою дивилася немолода жінка з далекого минулого.

Третя чашечка кави залишилася непитою.

ЗІВ'ЯЛА КВІТКА

Дівчата тримали в руках по квітці. Щойно одержані гвоздики, напевно, мусили довести подругам, що він ставиться до кожної з них з однаковою прихильністю.

Обережно й урочисто несла свою квітку — від нього! — дівчина, для якої цей дарунок був найвищим щастям. Інша подруга поставилася до квітки байдуже — й довга стеблина швидко зламалася.

В гуртожитку кожну гвоздику поставили в окрему вазочку.

На ранок дівчина, яка і вночі прокидалася, щоб помилуватися своїм пурпуровим щастям, з болем побачила, що квітка зів'яла. Гвоздика ж на зламаній стеблині палахкотіла, наче серце, розітнуте на дві половини.

ПРОЩАННЯ

Я сідаю в літак, який на твоїх очах злетить у безхмарну височінь. І ти ще не знаєш, що літак цей ніколи не повернеться на землю, ім'я якій — Ти.

Г. ОНКОВИЧ,
доцент кафедри російської мови № 1.

«За строительные кадры», орган парткома, ректората, профкома, комитета комсомола Киевского ордена Трудового Красного Знамени инженерно-строительного института
Издается на украинском языке раз в две недели. Печать высокая. Объем и полоса формата 1 печатный лист. Комната 346. Тел. 272-95-35.
Тираж 1000 экз. ГП ППО «Укрвузполиграф». Замовлення 10700/3.